JENNY MONTIGNY. Herinneringen uit mijn vroegste kindertijd aan de Statie van Deurle, met dank aan Jenny Montigny.

Bij een bezoek aan de tentoonstelling **https://www.mskgent.be/programma/** werd ik onverwacht teruggevoerd naar de wereld van mijn kinderjaren. Het was alsof de tijd even haar greep op het heden verloor en de deur opende naar een verleden dat diep in mij verborgen lag. In de taferelen van Jenny Montigny herkende ik iets van die verdwenen wereld: de onschuld van het dagelijkse leven, de warme geborgenheid van het gezin, de levendigheid van spelende kinderen. Beelden die niet alleen op het doek bestaan, maar ook in het geheugen blijven voortleven, gekoesterd door het zachte licht van de herinnering.

Ik zag ons weer, kleine pagadders, in groep op weg naar school, drie kilometer verderop. In de winter, met onze botjes aan, kwamen we met verkleumde, natte voeten de kleuterklas binnen. Daar brandde de vuurrode kachel, een warm baken in de koude wereld buiten. Onze schoenen, botten werden rond de stoof gezet, terwijl wij langzaam ontdooiden in de warmte van het lokaal. En dan waren er de zomerdagen, wanneer het zand van de Deurlese wegen warm tussen onze tenen gleed. ’s Avonds moesten onze voeten eraan geloven: 'morre'-zwart van het stof, werden ze door ons moe zorgvuldig gewassen.

En dan die begonia’s van de Corijntjes! Een zee van kleuren die ons als kinderen haast buitenaards voorkwam. Corijn wandelde erdoorheen alsof hij boven een wonderlijke kleurengalerij zweef.

Ook de figuren uit die tijd keren terug, haast tastbaar in hun eigenaardigheid. Zuster Leona, met haar exotische nonnenkap, leek wel een wezen uit een andere wereld. Alleen haar gezicht bleef zichtbaar; elke andere millimeter van haar huid was zorgvuldig

verborgen onder haar donkere habijt, al vermoedden we een rijke boezem. En dan was er zuster Bertha, die wij als kinderen zo weinig genegen waren en wier aanwezigheid, naar ons gevoel, altijd gepaard ging met de geur van haar verfoeide soep. Wat voor een volwassene misschien slechts een detail was, kon in de kinderwereld uitgroeien tot een gebeurtenis van formaat. Thuis wachtte een ander ritueel, dat zich telkens opnieuw voltrok rond de warme, stralende stoof. Het hele gezin kwam aan de beurt in dezelfde wastobbe, de ene na de andere, terwijl het water telkens met nieuw opgewarmd water werd aangevuld. Een eindeloos gebeuren, waarin de warmte van de kachel en de bedrijvigheid van moeder de kleine wereld van ons gezin bijeenhielden. Het minst geliefde moment was ongetwijfeld het haren wassen. Dan moesten we achteroverbuigen, terwijl moeder voorzichtig het water over ons hoofd goot, beducht om de zeep uit onze ogen te houden. Want als die er toch in terechtkwam, piekte het verrrrschrikkkkkulukkkk.

En ook dat andere beeld blijft bewaard: moeder, met onze kleine zus Frieda op haar schoot, die haar te drinken gaf. Een stil, teder tafereel, waarin de geborgenheid van het gezin besloten lag.
Ik hoor opnieuw het gejoel en het rumoer op de overvolle speelplaats, in de schaduw van de lindebomen. Vooral in juni, wanneer hun geur de lucht vulde, leken zelfs de schooldagen iets feestelijks te krijgen. Het waren werelden van spel, kameraadschap en kleine verdrietigheden, van vallen (onze geschaafde knieën!) en opstaan, van eindeloze dagen die toen vanzelfsprekend leken en pas veel later kostbaar zouden worden.
En dan dat ene beeld dat nooit helemaal vervaagt: onze moeder, die ons stond op te wachten bij het kriepende schoolhek. Wat een geruststelling, wat een herkenning, wat

een thuiskomen! Zodra de kinderen werden losgelaten, trokken we dartelend naar huis, hand in hand met broers en zussen en met de vele vriendjes uit dezelfde wijk. Soms baadde de weg in het zachte licht van een mooie dag. Maar even vaak hing er een dikke mist, zo dicht dat we nauwelijks enkele meters vooruit konden kijken. Onze kleren werden klam en sopnat, of we moesten door de regen, zonder paraplu, want die hadden we eenvoudigweg niet.

Het waren de kleine dingen die ons leven vormgaven. De geur van de lindebloesem, het warme zand onder onze voeten, de rode kachel in de klas, de stem van moeder, het kriepende schoolhek. Een wereld die niet volmaakt was, die haar ongemakken en haar strenge regels kende, maar die tegelijk een warmte en een vanzelfsprekendheid bezat die we pas veel later naar waarde zouden schatten.

Misschien is dat wel de bijzondere kracht van de taferelen van Jenny Montigny. Ze tonen ons niet alleen hoe mensen leefden, hoe kinderen speelden en hoe het dagelijkse leven zich ontvouwde. Ze herinneren ons ook aan wat in de loop der jaren verloren gaat, maar nooit helemaal verdwijnt. In haar beelden herkennen we iets van onze eigen jeugd, van een tijd waarin het leven zich afspeelde binnen de vertrouwde grenzen van het dorp, de school, het ouderlijke huis en de wegen die ons telkens weer naar huis voerden.

Bij het bekijken van haar werk werd mijn eigen verleden opnieuw zichtbaar. Niet als een nauwkeurig bewaard verhaal, maar als een reeks lichtende fragmenten, vol geuren,

kleuren, stemmen en gevoelens. Zoals bij Montigny het gewone leven iets tijdloos krijgt, zo werden ook mijn herinneringen even losgemaakt uit de tijd.
Het waren mooie jaren, die jaren aan de Statie van Deurle. Jaren die voorgoed voorbij zijn, maar die in ons blijven voortleven, als een schilderij waarvan de kleuren nooit helemaal vervagen.
Met dank aan Jenny Montigny, die ons met haar kunst niet alleen laat kijken naar het leven van toen, maar ons ook opnieuw laat voelen wat het betekende om kind te zijn.
Meer op **https://www.jennymontigny.be/oeuvre/**
Foto's van **Mieke Ackx**,

Raphaël Van Lerberge